

farnosť Vysoké Tatry

Ratolesť

ročník VII.

číslo 1.

marec 2015

Jana (Gianna) Berettová-Mollová

Hora krížov

Zasvätený život

Bál svätých

EDITORIÁL

RADOSTNÁ VIERA

PREBÚDZANIE

Keď sa dni predlžujú a slniečko hreje viac než počas zimných dní, cítime, že jar sa neodvratne blíži. Čaro jari je práve v prebúdajúcej sa prírode: keď potôčik počujeme veselo zurčať, kým počas zimy mlčal pod ťarchou ľadu a chladu, keď spod miznúceho snehu vykuká prvá snežienka, keď smelo vystavíme jarnému vetriku svoju tvár a už sa nebojime, že nám sčervenie od zimy.

Aj náš časopis má taký jarný názov: Ratolesť. Ratolesť znamená výhonok, niečo nové, čo vyrastá či vzniká. Náš výhonok má už 2 roky a týmto jarným a zároveň prvým číslom tohto roka začíname ukrajsť z ďalšieho roka. Chceme Vám priniesť opäť zaujímavé články o podujatiach v našej farnosti, predstavíme Vám nové „celebrity“, budeme Vás sprevádzať po pútnických miestach. Ponúkame aj príbehy, ktoré vo vážnych a tragických udalostiach tohto sveta zostali akosi zabudnuté.

V jarných mesiacoch prežívame aj obdobie pôstu, kedy viac rozjímame o Ježišom utrpení, o jeho krížovej ceste, ktorá nás dovedie až na Golgotu, a týmto obdobím sa pripravujeme na najväčšie sviatky roka – Veľkú noc. V marci si pripomínáme sviatok sv. Jozefa a máj je zase zasvätený Panne Márii. Áno, jar má veľa podôb.

Príroda, ktorú stvoril Boh, je balzomom pre telo i dušu. Zvlášť tá jarná. Nájďme si preto čas, zájdime do prírody. Nadýchajme sa sviežeho vzduchu a všetko pochmúrne uvidíme v krajších farbách. Túto nádheru pre nás pripravil Boh.

Zo srdca Vám prajem, aby ste jar vo všetkých jej podobách prežili v pokoji a láske.

Monika Macuráková

Človeku dnešnej doby uniká pravý zmysel pôstu. Ľudia sa postia kvôli zdraviu, krajšiemu vzhľadu či športu. Pre nás veriacich je pôst úkonom zjednotenia sa s Kristom, ktorý sa tiež postil. On vedený Duchom Svätým pred začatím svojho verejného účinkovania odišiel na púšť, kde prežil 40-dňový pôst.

Pôst je požehnaným časom pre nás kresťanov. Potrebujeme ho my, nie Boh! Potrebujeme čas odriekania. Odriekanie nám umožňuje vidieť, ako naša vnútorná pôda leží úhorom a ako veľmi potrebujeme nový život. Odriekanie nás prinavracia k tomu, čo ľahko strácame zo zreteľa, keď sa utápame v bežných požiadavkách a lákavých pokušeniach tohto sveta. Odriekanie nás vedie k tomu, aby sme sa obrátili k Bohu a počúvali jeho hlas. Pôst je časom vnútorného očistenia, zjednotenia sa s Bohom. Pôst je viac ako čas odstraňovania zlovykov a prinášania obetí. Je to čas obrátenia. Kým príde Veľká noc, môžeme všetci zberať hojnú úrodu – stále rastúcu lásku k Bohu a stále väčšiu lásku k iným ľuďom. Ak sa Ježiš stratil z nášho života, postíme sa aj preto, aby sme ho získali, aby Ježiš duchovne vstal z mŕtvych aj v našom živote. My ťažko zhodnotíme, čo nás v živote čaká,

ale môžeme si pripomenúť, že tento svet nie je naším domovom, je len dočasným miestom, kde očakávame Ježišov druhý príchod. Cieľ putovania za Ježišom je krásny – je to nový, večný život.

Istá novinárka sa podujala urobiť anketu na tému: „Čo pre vás znamená Veľká noc?“ Náhodne vybraní ľudia na ulici dávali rozličné odpovede: „Niekoľko voľných dní... nákupy... šibačka... stres... veľké upratovanie...“ Odpovede spomínajú novinarčku neuspokojili. Už sa chcela vzdať, keď zbadala malé dievčatko vychádzajúce s kyticou z kvetinárstva. Spýtala sa teda aj jej: „Čo pre teba znamená Veľká noc?“ Dievčatko po chvíľke rozmyšľania povedalo: „Veľká noc pre mňa znamená toľko ako nový život. Ježiš Kristus zomrel za nás na kríži a na Veľkú noc vstal z mŕtvych. Tým nám povedal, že aj my raz vstaneme z mŕtvych a budeme mať nový život. Na Veľkú noc máme myslieť aj na to, že smrťou sa všetko nekončí.“ Novinarčku zarazila odpoveď, ktorá zaznela z ešte detských úst. Spýtala sa teda: „Povedala ti to azda tvoja mamička?“ Dievčatko prikývlo: „Áno, to mi ona povedala krátko predtým, ako minulý rok, práve na Veľkú noc, zomrela.“ Chvíľu zápasila so slzami a pokračovala: „Teraz jej idem odniesť na hrob kvietky. Ale ona je stále v mojej blízkosti, to viem! Lebo ona žije ďalej, aj keď zomrela.“

A ako chápeme my poslanstvo Veľkej noci? Ak nám doteraz azda unikalo, práve teraz, dnes, je pravá chvíľa, aby sme túto radostnú zvesť prijali a pevne v sebe zakotvili. Len viera v zmŕtvychvstanie dá totiž zmysel našej každodennej námahe. Jedine v jej svetle pochopíme, čo je pominuteľné a čo večné, čo bezvýznamné a čo dôležité. A tak sa veľkonočné poslanstvo pre nás stane cestou k skutočnej plnosti života – k večnému životu s Bohom.

Jozef Dobrovič, kaplán

SUMÁR DIANIA

• Roratné sväté omše

I v tomto cirkevnom roku sme počas adventného obdobia slávili roratné sväté omše. „Roráty“ sú ranné sv. omše slávené pred svitaním na počesť Panny Márie. Nech do tohto sveta i nášho života prinesú svetlo – svetlo viery a lásky.

• Biblické stretnutia

V adventnom období sa v našej farnosti konali katechézy na tému evanjelisti. Boh hovorí človeku rôznymi spôsobmi, no zvlášť cez Sväté Písmo. Čítaním Sv. Písma si s Bohom vytvárame osobný vzťah a získavame silu do svojho života. Radi čítajme Sv. Písmo.

• Odpustová slávnosť v Starom Smokovci

Na slávnosť Nepoškvrneného Počatia Panny Márie 8. decembra sme v kostole v Starom Smokovci slávili odpustovú sv. omšu. Hlavným celebrantom bol vdp. Róbert Neupauer, ktorý je poverený rozvíjať pastoráciu manželstiev a rodín. Nech nás Panna Mária, naša nebeská matka, vedie k Bohu. Per Mariam ad Iesum – Cez Máriu k Ježišovi.

• Kto dá prístrešie Svätej rodine

Pred vianočnými sviatkami sa naša farnosť modlila Novénu – Kto dá prístrešie Svätej rodine. I takýmto spôsobom naše rodiny vydali svedectvo živej a úprimnej viery – do svojej rodiny prijali Ježiša, Máriu a Jozefa. Modlitbou k sv. rodine sme vyprosovali požehnanie pre rodiny našej farnosti. Viac na str. 4.

• Betlehem v Novom Smokovci

Vianoce sú časom radosti, lásky a pokoja. A práve to nám cez vianočný čas sprítomňuje betlehem – jasičky, pri ktorom sme sa mohli i my zastaviť, pokloniť sa a vyprosiť si od novonarodeného Ježiška potrebnú milosť.

• Jasličková pobožnosť

V nedeľu 28. decembra, na sviatok Svätej rodiny, sa vo farskom kostole v Novom Smokovci konala jasličková pobožnosť. Naše deti a mládež nám básňami a spevmi priblížili narodenie Ježiška a poslanstvo Vianoc.

• Svetlo prežiarilo tmu

Vo farskom kostole v Novom Smokovci sa 30. decembra konal koncert skupiny K:MUSIC a jej hostí. V koncerte nám predstavili krásny a bohatý kultúrny program v duchu vianočnej atmosféry.

• Záver roka

V posledný deň roku sme prišli poďakovať nášmu nebeskému Otcovi za uplynulý rok 2014. Ďakovali sme za všetky milosti, ktorými nás obdaroval a zároveň ho prosili o silu a požehnanie do nastávajúceho roku.

• Dobrá novina

Aj v tomto roku sa naša farnosť zúčastnila koledovania s Dobrou novinou. Dobrá novina sprostredkuje pomoc v oblasti školstva, kultúry a zdravotníctva deťom v ďalekej Afrike. Za podporu všetkým Vám ďakujeme. Viac na str. 5.

• Beh pre Ježiša

Na začiatku tohto roka sme bežali pre Ježiša a s Ježišom. Aj takýmto spôsobom sme chceli ukázať, že patríme Ježišovi, že On je s nami nielen keď ho my potrebujeme, ale je stále s nami, vždy, počas celého nášho života.

• On je živý

V sobotu 31. januára sa v Nitre konalo stretnutie mladých s názvom On je živý. Aj z našej farnosti do Nitry putovali naši mladí, a tak vyjadrili, že On je živý v ich srdciach a životoch. Viac na str. 6.

• Bál svätých

V nedeľu 1. februára sa na farskom úrade v Novom Smokovci uskutočnil bál svätých a biblických postáv. Deti z našej farnosti nám predstavili svätých a biblické postavy v ich oblečení a povedali niečo z ich života. Všetkým ďakujeme. Viac na str. 6.

• Farský ples

Fašiangy sú časom zábavy a my sme si ju tohto roku užili na farskom batôžkovom plese, ktorý sa konal v sobotu 7. februára. Stretli sme sa a spoločne posedeli a zabavili sa ako jedna rodina. Dochuti sme si zatancovali pri výbornej hudbe i zaspievali pri harmonike. Viaceri sa potešili pekným výhram z tomboly. Všetci sa už teraz tešíme na ďalší ročník.

• Púť radosti

13.-15. februára sa v Pavlovciach nad Uhom konala 64. Púť radosti na tému Dimenzia lásky.

Mladí z našej farnosti tam mohli zažiť pekné spoločenstvo. Viac na str. 5.

Jozef Dobrovič, kaplán

NAZARETSKÁ RODINA V NAŠICH RODINÁCH

Na počiatku „Boh stvoril človeka na svoj obraz; na Boží obraz ho stvoril, muža a ženu ich stvoril. Boh ich požehnal a povedal im: „Plodte a množte sa a naplňte zem!““ (Gn 1,27-28).

Boh stvoril človeka ako muža a ženu, s dvojitou dôstojnosťou ako i s vlastnými i komplementárnymi charakteristikami, aby obaja boli darom jeden pre druhého,

požehnanie. Bol to čas našej osobnej premeny a duchovnej posily.

Tých, ktorí prijali obraz sv. rodiny, sme sa opýtali: Čo vám priniesol obraz Svätej rodiny?

Obraz Svätej rodiny sme si prevzali pri svätej omši na Štedrý deň ráno so slovami: „Vitaj nám, Panna prečistá, buď nám

Ježiša do našich srdc i do stredú nášho spoločenstva.

*Milosrdné sestry Sv. križa,
Charitný domov, Dolný Smokovec*

Veľmi veľa, pretože vtedy sme cítili, že Pán Boh je v našej rodine a že žehná našu rodinu. Som za to veľmi vďačná.

Eva Zámečníková

Teším sa, že obraz Svätej rodiny mohol byť u nás aspoň chvíľku. Aj keď som si, ako každý rok, uvedomoval, čo všetko nám vianočný čas prináša, akosi ľahšie sa mi dalo vyrovnávať sa s nie vždy príjemnými skutočnosťami, ktoré mi prináša momentálny život – starosť o mamku a všetko, čo je s tým spojené. V minulosti to bola hlavne skutočnosť, že v mieste, kde sa denne stretávalo 9 a viac rodín vo štvrti, kde sme bývali, okrem duchovného povzbudenie si naše dorastajúce deti našli priateľov z iných, tiež katolíckych rodín, videli, čo znamená deliť sa nielen so súrodencami, ale aj s ľuďmi mimo našej rodiny a radosť vidieť, ako Svätá rodina združuje okolo seba aj tie naše. A potom modlitbové večery nás perfektne dokázali vytrhnúť z predvianočného zhonu - nakupovania a chystania tých materiálnych dobier, ktoré sprevádzajú tieto sviatky.

Peter Šimko

Dnes vieme, že je potrebné znovu objaviť krásu spoločnej modlitby v rodine – v duchu nazaretskej rodiny. Ona je pre nás vzorom v dôvere v Boha, a táto dôvera ich posilňovala v láske. Preto nech aj naša modlitba sa nesie v duchu lásky. Boh miluje tých, ktorí sa modlia s láskou. Ďakujem Bohu za tento čas prípravy cez modlitbu, že sme tak mohli s láskou a pokojom očakávať narodenie Ježiša.

Pripravil: František Bebko, kaplán

navzájom sa uznávali a vytvárali spoločenstvo lásky a života. Láska robí z človeka autentický Boží obraz.

Dnešný svet sa nachádza v období krízy autority, a to nielen v spoločnosti, ale aj v Cirkvi a najmä v rodine. Diabol útočí na rodinu tým, že chce zničiť obraz Boha v žene, lebo z nej, tak ako aj z Boha, vychádza život, ale chce zničiť aj obraz Boha v otcovi, ktorý svojou zodpovednosťou a starostlivosťou o rodinu predstavuje Boha Otca. Preto obnova spoločnosti príde len cez obnovu Cirkvi, obnova Cirkvi cez obnovu rodiny a rodina sa obnoví len cez obnovu týchto dvoch kľúčových osôb.

V našej farnosti sme počas adventného obdobia v obraze pozývali nazaretskú rodinu do svojich rodín, aby sme tak rástli v láske a svojim rodinám vyprosovali Božie

vždy ochrana istá.“ Bol to pocit radosti. Prijali sme ho s láskou, veď koniec koncov bol Štedrý deň a teda „u nás sa narodil Ježiško“. Túžime po tom, aby zostal s nami navždy. Veď ho v našich životoch tak veľmi potrebujeme. Napríklad aj preto, aby sme správne vyriešili otázku, ktorá nám v tej chvíli zaznievala v podvedomí: „Ako by sme sa my zachovali, keby nám naozaj pri dverách zazvonil človek v núdzi?“

rod. Bradáčová

Prítomnosť obrazu sme vnímali ako veľké prepojenie s farskou rodinou. Prispelo to k prehĺbeniu slávenia adventnej liturgie, ktorá je spojená s očakávaním. Prosili sme, jedna za druhú i za všetkých, ktorí prichádzajú do našej kaplnky, aby sme vedeli pripraviť miesto pre príchod

DOBRÁ NOVINA

Dvadsať ročník dobrej noviny sme začali v nádherné sobotňajšie ráno, keď sme sa všetci tešili, ako krásne prežijeme tento deň v duchu koledovania.

Detičky sa obliekli do masiek anjelov, kráľov, pastierov a nahlas sme ohlasovali radostnú zvesť. Tento deň bol výnimočný. Rozdelili sme si koledovanie na dve časti. Prvú sme prešli pešo po Sibíri a Novom Smokovci, čím sme využili čas na porozprávanie sa o tom, ako sme pomohli malému Kevinovi z výťažku 19. ročníka. Kevin je chlapec, ktorý má štrnásť rokov a narodil sa s deformovanými dolnými

končatinami. V roku 2012 podstúpil operáciu pravej nohy a operácia ľavej by sa mala uskutočniť v tomto roku. Vďaka Dobrej novine sa Kevin zdokonalil v malovaní, tanci a divadelnej hre. Deti sa dozvedeli, že otecko Kevinu zarobí dve eurá denne na stavbe a že Kevin je tretí v poradí zo šiestich detí.

V prvej časti koledovania sme navštívili päť rodín. V druhej sme sa povozili farským autom, za ktoré ďakujeme pánovi farárovi a nášmu šoférovi Stankovi Polomskému, ktorý nás odviezol do Dolného Smokovca do Charity, kde sme svojím koledovaním

potešili ctihodné sestričky. V Podlese sme navštívili dve milé rodinky a záver koledovania sme ukončili kapustničkou u mojej maminky, za čo jej tiež ďakujeme.

Bol to krásny deň, pretože mottom 20. ročníka bolo: „Dobrá novina mení môj život.“ Myslím, že naozaj, pretože detičky: Veronika, Barborka, Tamarka, Nikolka, Emka, Esterka, Jakubko, Matúško a Slavko boli šťastné, lebo svojím naozaj krásnym vystupovaním menia nielen svoj život, ale aj životy iných, za čo im patrí veľká vďaka.

Alena Šlosáriková

PŮŤ LÁSKY

Cez víkend 13.-15. februára sa z našej farnosti vybrala malá skupinka mladých s pánom kaplánom Františkom do Pavloviec nad Uhom osláviť sviatok sv. Valentína na 64. Púť radosti.

Témou púte boli „Dimenzie lásky“. Nimi sa zaoberala prednáška Otca Cyrila Jančíšina, gréckokatolíckeho kňaza. Otec Cyril nám hovoril o egoistickej, bratskej a

Božej láske. Nevyhnutnou podmienkou je vždy milovať toho druhého, snažiť sa vcítiť do situácie druhého, dokázať milovať aj svojich nepriateľov a vidieť v druhom človeku Ježiša. Zdôraznil že: „záľúbenosť je vzplanutie citov, ale na druhej strane veľmi dôležité - tam začína láska. Záľúbenie nás pozýva k láske. Samotná láska je už ale dar, ktorý dávame slobodne, nemožno

si ju nikdy vynútiť.“ Počas víkendu sme ešte mohli zažiť spoločenstvo a prácu v skupinkách, tancovanie a putovanie k hrobu Anky Kolesárovej. Veľmi silným duchovným zážitkom bolo osobné stretnutie s Ježišom počas večernej adorácie.

Marek

BÁL SVÄTÝCH

V prvú februárovú nedeľu 1. februára sme sa stretli na fare v Novom Smokovci, aby sme spoločne prežili odpoľudnie plné tanca a hier, pri ktorých nebolo dôležité, kto vyhrá, ale zúčastniť sa. Na chvíľu sme sa stali našimi priateľmi - svätými, ktorí sú už v nebi. Sú v nebi, lebo mali veľmi radi Pána Boha. Po úvodnom predstavení

nasledovali hry, pri ktorých si deti vyskúšali „chodenie po oblakoch“, jesť veľkou lyžicou, precvičili si svoju trpezlivosť, keď slamkou zbierali lentilky do pohára, občerstvili sa výbornými šiškami našich mamičiek. Na fare sme mohli stretnúť Pannu Máriu, sv. Dominika Sávia, sv. Veroniku, sv. Juraja, sv. Bernadetu Soubirusovú, sv. Františka,

dokonca dvakrát, sv. Hildegardu, Jozefa Egyptského, anjelov i pastierika.

Veľká vďaka patrí pánu farárovi, pánu kaplánovi Františkovi, rodičom, animátorom a hlavne deťom, ktoré spoločne vytvorili príjemnú atmosféru a pekné spoločenstvo pri hrách.

Sr. Mária Magdaléna

ON JE ŽIVÝ

Posledný januárový víkend nás komunita Emanuel pozvala do Nitry na medzinárodné stretnutie mládeže ON JE ŽIVÝ. Mottom tohto stretnutia bolo: „Urobte všetko, čo vám povie.“ Tento úryvok z Jánovho evanjelia je pre členov komunity Emanuel viac než symbolický. Pred dvadsiatimi rokmi sa nosila túžba urobiť niečo pre mladých a tak tento rok sa slávalo už dvadsiate výročie týchto stretnutí. Organizátori pripravili veľmi pekný program spojený so svedectvami. Jeden z organizátorov povedal: „Myslím, že tých dvadsať rokov je nádherným svedectvom Božej priazne a vernosti a my sa tešíme, že mnohí z vás ste tu našli

a nachádzate odpovede na mnohé svoje otázky, ale predovšetkým, že ste tu stretli nášho Pána, Ježiša Krista.“ Aj my, z našej farnosti sme sa v ranných hodinách v zasneženú sobotu vybrali s kaplánom Františkom a mladými do Nitry, aby sme ešte viac spoznali Ježiša, a tak sa posilnili vo svojej viere. Po náročnej ceste sme šťastlivo došli do cieľa. Veľmi pekným slovom nás všetkých povzbudil Mons. Peter Brodek na tému Impulz. V programe nemohla chýbať adorácia, sv. omša, chvály, divadlo, workshopy a večer milosrdenstvo. Aj my si ešte viac máme uvedomovať, že Ježiš je medzi nami živý, keď ho prijímame do svojho srdca.

Jedna z účastníčok, Darina Vaverčáková, na otázku: „Čo tento deň pre teba znamená?“ odpovedala: „Z môjho pohľadu, ako teenagera, si moji rovesníci myslia, že sú sami, že sa musia pred ostatnými pretvarovať a hrať sa na niekoho, aby si nikto nevšimol, že sú kresťania. Keď prídete na miesto ako v Nitre a vidíte toľko mladých ľudí, ktorí sa neboja ukázať, že sú kresťanmi, dá vám to odvalu. Pri kázni sme počuli slová "Nebojte sa!" a je to pravda. Nemusíme sa báť, lebo nikdy nie sme sami.“

František Bebka, kaplán

Účastníci medzinárodného stretnutia mládeže On je živý

JUBILEUM PANI MÁRIE FLORKOVEJ

Dostala som úlohu napísať pár viet k významnému životnému jubileu pani Márie Florkovej. Prvé, čo mi napadlo, bolo, že to neviem. Ale vzápätí mi došlo, že to nie je až taký problém, ak je o čom písať. A v prípade našej Marienky to tak je.

Dňa 30. 3. 1945 zaznela pre tento svet svojom životnou piesňou. Spieva ju dobre na Božiu česť a slávu. Spokorným srdcom sa snaží rozpoznávať a plniť Božiu vôľu. Dosvedčuje to skutkami lásky, pomocou blížnemu, ochotou slúžiť chorým, ale aj vo funkcii kostolníčky v tak neľahkej a špecifickej časti našej farnosti, akou sú Vysné Hágy. My ani netušíme, koľko času trávi v priestoroch kaplnky či kinosály, aby bolo všetko čisté a pripravené tak, ako má byť. Veľmi ťažko by sme spočítali aj kilometre nabehané po oddeleniach ústavu ku chorým, aby im priniesla ten najvzácnejší dar – samého Ježiša. Popritom rozdá povzbudenie, úsmev,

radu či pomoc. Je obdivuhodné, ako sa vie popasovať s ktoroukoľvek pesničkou či žalmom, i čítaním Božieho slova, aby aj týmto spôsobom oživila svätú omšu. Účinkuje aj v speváckom zbere, zapája sa do upratovania farského kostola i farskej budovy. Organizuje modlitbové spoločenstvo vo Vysných Hágoch. Venuje sa aj príprave farských akcií ako členka pastoračnej rady.

Ktosi múdry raz povedal, že nemôžeme ovplyvniť dĺžku nášho života, ale jeho hĺbku a šírku áno. V tomto je nám naša Marienka vzorom.

Milá Marienka,

ku krásnym narodeninám Ti zo srdca želáme, aby Pán naplnil tvoje dni láskou, požehnaním i pokojom, aby tá tvoja životná pieseň mala i naďalej prekrásnu melódiu a zmysluplné slová.

Za všetkých Tatrancov

Viera Bradáčová

SVÄTÁ OMŠA, OBETA NOVÉHO ZÁKONA, ZMLUVA NOVÁ A VEČNÁ:

a) v predobrazu, b) v skutočnosti: takto ju vysvetľuje a podáva sám Pán Ježiš Kristus!

a) v predobrazu: (Jn 3,2n) podáva nám správu, ako popredný muž – člen Veľrady, Nikodém – prichádza za Pánom Ježišom a osloví ho: „Majstre, vieme, že si prišiel od Boha, ako učiteľ, lebo nikto nemôže robiť také divy, aké robíš ty, ak nie je s ním Boh.“

Neprehliadnime – Nikodém, ako člen Veľrady, hovorí v množnom čísle – teda – v mene Veľrady! Veľrade nebolo neznáme, kto Ježiš je! ...“ako učiteľ“ – dali sa teda poučiť? A Ježiš vykoľajeného člena Veľrady usmerňuje a poukazuje na to, aké je nutné znovu prerodenie vo viere, v duchu a v pravde – ... z vody a z Ducha Svätého... inak nemôžeme vojsť do Kráľovstva Božieho. (Jn 3,5n)

Nikodém, stojí tvárou v tvár Kristovi, ktorý prináša svetu pravdy o Bohu, o človekovi, o svete a o večnosti. Lebo: „tak Boh miloval svet, že dal svojho Jednorodného Syna, aby nik, kto verí v neho, nezahynul, ale mal život večný.“ (Jn 3,10n) „Ty si učiteľ v Izraeli a toto nevieš?“

Pohľadom s vierou na hada – na púšti – bola záchrana od smrti telesnej. (Podstata bodu A)

Keď Kristus vysvetľuje tieto pravdy Božie, ktoré majú svoju večnú platnosť, preklenie obdobia 2000 rokov a dáva ich do prítomnosti.

b) z predobrazu do skutočnosti: 1. v čase a priestore, 2. zo sféry prirodzenej do „Zmluvy novej a večnej“

1. v čase a priestore: „tak Boh miloval svet...“ (Jn 3,16n)

Keďže Stvoriteľ povoláva človeka do času a priestoru, chaotickej hmote dáva svoju zákonitosť. Tieto jednotlivé zákonitosti pri svojich objavoch odhaľuje a používa veda v jednotlivých vedných oboroch. Teda – kým bude svet svetom, veda bude vždy objavovať nové a nové skutočnosti pri spoločnom pokroku s technikou, pretože Zákonodarca je nekonečný!

A tu opäť platí to, čo povedal Ježiš Nikodémovi: „...a ty, učiteľ národa, toto nevieš?!“

Najtemnejšia chvíľa, tápanie človeka, alebo aj celkov nastáva, keď stratí vedomie stvoriteľského aktu Božieho! Potom tápe a je si vlastne rozporom sám v sebe! Áno, tu sám Stvoriteľ vyžaduje veľkú úctu k prírode!

2. Zo sféry prirodzenej, do ZMLUVY NOVEJ A VEČNEJ:

Tak, ako chaotickej hmote dáva Stvoriteľ svoju zákonitosť, tak človekovi – svojmu stvoreniu dáva mravný zákon! Obdarúva ho rozumom – schopnosťou poznania a slobodnou vôľou na základe úcty, lásky a vernosti. V zneužívaní týchto darov Božích je podstata každého hriechu. Takto pripraveného človeka vysiela Stvoriteľ do priestoru a času a pozýva ho k spolupráci na posvätení seba i sveta. Kto toto pochopí a s vierou prijíma svätým krstom (vlastne prerodením) začleňuje sa do Božieho Kráľovstva. (Nikodém Jn 3, 3n)

V tejto symbióze času a priestoru Stvoriteľ chce, aby si človek zadovážil vstupenku na večnosť! (Nie je teda ľahostajné, či je niekto pokrstený alebo nie!)

To, ako si váži Stvoriteľ túto spoluprácu,

poznávame z toho, že: Práce ľudských rúk a plody našej zeme prijíma Kristus za predmet svojej sviatostnej prítomnosti pri slávení Eucharistie – najsvätejšej obete svätej omše.

Hľa – zmluva nová a večná, a to preto, že „...tak Boh miluje svet“.

Ježiš Kristus túto symbiózu prírody a človeka, sviatostne premieňa, kladie na oltár a sebaobetovaním sprítomňuje a odovzdáva nebeskému Otcovi ako vďaka za lásku jeho stvorenia, ktoré bolo vykúpené Kristom na kríži od smrti večnej – na rozdiel od hada na púšti – od smrti telesnej!

Zo základnej náuky katolíckej vierouky vieme, že medzi obetou na Kalvárii a obetou sv. omše nie je podstatného rozdielu, pretože obetuje sa ten istý Kristus, na Kalvárii krvavým a na oltári nekrvavým spôsobom. Na oltári sviatostne sprítomňuje obetu na Kalvárii, tak ako pri poslednej večeri prisľúbil: Ostávam s vami po všetky dni až do skončenia sveta. No, predsa len prijmite v úcte – chceme tu poukázať na zvláštny odtieň obety. Tam na Kalvárii sa Kristus obetoval za ľud. Tu – na oltári – sa obetuje s ľuďom a za ľud!

Vieme, že svätá omša – obeta Nového zákona – má dve časti:

1. Bohoslužba slova
2. Bohoslužba obety

1. Bohoslužba slova: kňaz od ambóny spolu s účinkujúcimi číta a vysvetľuje Božie slovo.

2. Bohoslužba obety: kňaz pristupuje k obetnému stolu – k oltáru – oplachuje si prsty (za chvíľu bude brať do rúk svätú

hostiu) a potom vyzve ľud: Modlite sa bratia a sestry, aby sa moja a vaša obeta zaľúbila Bohu, Otcu všemohúcemu.

Bratia a sestry – toto je naša obeta!

My tu nosievame svoje bremená, ťažkosti i zranenia – a nie je ich málo. Áno, bolesti, o ktorých vie iba náš Pán. Tu ďakujeme, odprosujeme a prosíme, aby toto všetko Pán prijal, aby nám odpustil a dal silu zvládať naše každodenné problémy.

Neprehliadnime a spomeňme si ako Pán Ježiš vysvetľuje Nikodémovi hada na púšti: On preklenul 2000 rokov a stavia ich do prítomnosti. My dnes, keď rozjímame a objasňujeme podstatu sv. omše – zmluvy novej a večnej, taktiež potrebujeme preklenúť ďalších 2000 rokov, ktoré uplynuli od Poslednej večere, keď Kristus uzákonil zmluvu novú a večnú. Pohľad na Kristov kríž nám takto v našom čase a priestore poskytuje dvojaký pohľad:

1. zvislé rameno Kríža – spája nebo so zemou – Boha s ľuďmi!

2. to priečne rameno - spája ľudí navzájom.

A na týchto križovatkách ľudských

osudov sa obetuje Kristu! Tu chce objat každého jedinca i každú rodinu, ktorá o to stojí. I dnes a dennodenne sa stavia medzi spravodlivosť Božiu a hriechne ľudstvo a volá: Otče, odpusť, veď mnohí ani nevedia, čo robia!

Bratia a sestry, toto je pohľad na svätú omšu! Toto znamená byť prítomný na svätej omši!

Ale – stojí o to človek?

Očami času a priestoru sme sa zahľadeli na obetu Nového zákona.

Na záver venujme ešte krátky pohľad do histórie svätej omše, kde každý z nás má možnosť zamyslieť sa, ale aj nahliadnuť, kde je asi to moje miesto, v akom uhle vzhľadom k obetujúcemu Kristovi, na Kalvárii, pod krížom alebo pri oltári, kde sa dennodenne obetuje náš Pán a volá: Podďte ku mne všetci, vy unavení, zranení, podvádzaní, klamaní... a nájdete pokoj pre svoje duše. Pokoj, ktorý vám svet dať nemôže. Nemôže, pretože ho nemá.

Na Kalvárii: Kristus krváca na kríži, zápasí o duše na svete. Hulákajúci dav sa posmieva: „zostúp z kríža a uveríme...“ Nezostúpil, On vytrval. Ale, keď zahrnelo

a otriaslo Kalváriou, splasli „svalnaté reči“ a „hrdinovia“ zbabelo opúšťajú Kalváriu. No i to bolo k niečomu: Jeho verní – bola ich tam iba hŕstka – mohli pristúpiť bližšie ku Kristovi a prežívať posledné chvíle Ježišovej obety.

Nebude na škodu a nikto nebude ľutovať pri pomyslení: v akom uhle som nasmerovaný ja – vzhľadom ku Kristovej obete, a kde by ma asi tak zaradil Kristus, keby ma viditeľne oslovil – pri kríži na Kalvárii, pri oltári svätej omše či pri osobnej modlitbe?

Na prelome konca a začiatku cirkevného roka sa číta evanjelium (Mt 25, 31-46), kde Kristus prichádza vo svojej sláve a velebe a jeho znamenie Svätého kríža zažiarí od jedného konca sveta až na druhý. Sám Ježiš bude ten hlavný arbiter, ktorý rozhodne, kto bude po jeho pravici či ľavici.

Kiež by sme počuli to blažené, ktoré vyslovil Kristus: Podďte požehnaní môjho Otca – vy ste vytrvali so mnou v mojich skúškach – nedali ste si pobalamutiť hlavu frázami tohto sveta. Podďte a vojdite do radosti svojho Pána.

vdp. páter Pavol Uličný, SVD

SLÁVIME ROK ZASVÄTENÉHO ŽIVOTA

Slávnosť či jubileum sú vždy spojené s pozvaním i očakávaním, ale aj s určitou jubilejnou milosťou, ktorá nám dáva schopnosť odpovedať na výzvy, ktoré nám odkrývajú nové horizonty.

Svätý Otec František nás i všetkých zasvätených na ceste týmto rokom povzbudzuje a svojím listom „Radujte sa!“ sa nám prihovára nielen ako Petrov nástupca, ktorý nás posilňuje vo viere, ale aj ako náš brat, ktorý sa sám reholnými sľubmi zasvätil Bohu ako my.

Radosť z evanjelia naplní naše srdcia i naše životy v dôvernom stretávaní sa s Ježišom a z tohto stretávania sa vždy znova a znova rodí vďačnosť duše. Ona potom pretvára náš život. Každé ozajstné stretnutie s Ježišom zapáľuje v nás tú pôvodnú krásu, krásu Tváre, ktorá žiari Otcovou slávou. (2 Kor 4,6)

Sme pozvané nasledovať Pána

zvláštnym, prorockým spôsobom. Ako zasvätení, z Božej lásky žijúci a Bohu patriaci ľudia, si chceme aj my nanovo uvedomiť, že v zasvätenom živote ide o „radikálnu cestu lásky podľa evanjelia nášho Pána“, na tejto ceste sa usilovať žiť jeho skutočnú krásu, celkom sa mu darovať, lebo On sa nám prvý neustále daruje.

A toto je dôvod listu „Radujte sa!“, ktorý nám zasväteným napísal náš Svätý Otec František. Chce nás povzbudiť k odvahe urobiť evanjeliové rozhodnutia, ktoré prinesú ovocie obnovy, plodné v radosť: „prvenstvo Boha dáva ľudskej existencii plný zmysel a radosť, lebo človek je stvorený pre Boha a nebude spokojný, kým v ňom nenájde svoj pokoj.“ (porov. Sv. Augustín)

Tento list nám naznačuje ciele, očakávania a horizonty Roka zasväteného života:

Vďačne hľadieť na minulosť - je prvým cieľom Roka zasväteného života.

Sme pozvané nastúpiť na akúsi vnútornú púť, ktorá siaha za obzor prvej hodiny nášho povolania, kde sme objavili priestor dôverného priateľstva, rozum sa otvoril tajomstvu, srdce úžasu a rozhodnutie nám diktovalo nasledovať Majstra, ktorý jediný „má slová večného života.“ (porov. Jn 6, 68) A tento rok je pre nás pozvaním i výzvou, aby sme aj po rokoch nášho zasväteného života, nanovo „z celej našej existencie urobili púť premeny v láske.“

S nadšením prežívať súčasnosť – je druhým cieľom Roka zasväteného života, znamená to žiť prítomnosť s nadšením, ktoré hovorí o zamilovaní a hlbokom priateľstve s Ježišom Kristom. Dnes ľudia potrebujú slová útechy, ale predovšetkým svedectvo o milosrdenstve a nežnosti Pána, ktoré zohrievajú srdcia, prebúdzajú nádej a priťahujú k dobru. Sme povolané

prinášať všetkým objatie Boha a skláňať sa k nim v pokornom postoji vďačnosti i vnútornej radosť z toho, že v dare povolania a poslania, veľké a krásne veci robí s nami Pán.

Ako svedkovia spoločenstva sme povolané, poza naše zorné pole i ponad naše ľudské obmedzenia, prinášať úsmev Boha. Bratstvo a súrodectvo s každým, s kým Pán spája naše životy, je prvým najuveriteľnejším evanjeliom.

Radosť sa rodí z veľkodušnosti stretnutia!

„Vyjsť zo svojich vlastných dverí a usilovať sa o stretnutie“, mať odvahu ísť proti prúdu kultúry výkonnosti a byť služobníkmi kultúry blízkosti, stretnutia a dialógu aj tým, že „otvárame brány a

staviame mosty.“

Radosť zo stretnutia s Pánom a z jeho povolania nás nabáda otvoriť sa pre službu Cirkvi. V tejto službe v duchu „milosrdnej, ukrižovanej a vzkriesenej Lásky“ chceme hľadať vždy nové cesty k ľuďom aj v našom poslaní v Charitnom domove v Dolnom Smokovci, ktorý je v tomto tatranskom prostredí „domom pre telesný oddych a duchovný nádych“ pre mnohých, ktorí k nám prichádzajú.

Hľadiet s nádejou do budúcnosti - je tretím cieľom Roka zasväteného života. Práve uprostred všetkých neistôt, ktoré prežívame s mnohými našimi súčasníkmi, sa uskutočňuje naša nádej, ktorá je ovocím viery v Pána dejín, ktorý nám stále opakuje: „Neboj sa, lebo ja som s tebou“ (Jer 1, 8).

Nádej, o ktorej hovoríme a z ktorej žijeme, sa nezakladá na počtoch či dielach, ale na Tom, do ktorého sme vložili svoju nádej a pre ktorého nie je nič nemožné. Je to nádej, ktorá nesklame a v budúcnosti umožní zasvätenému životu naďalej písať veľkú históriu.

Sme osobitným spôsobom Pánom pozvané, autentickým svedectvom zasväteného života vyrozprávať svetu veľký príbeh o tom, akú veľkú lásku nám daroval Otec.

Vo vďačnej spomienke pred Pánom na Vás i na celú našu farnosť pamätajú a aj Vás o sprevádzajúcu modlitbu týmto Rokom zasväteného života prosia

*Vaše Milosrdné sestry Svätého kríža
z Dolného Smokovca*

RELIKVIE SPASITEĽOVHO SVÄTÉHO KRÍŽA

Relikvia je predmet, ktorý sa spája so životom Ježiša Krista, Panny Márie, svätých, apoštolov a podobne. Relikvie sú ostatky svätých alebo ich osobných predmetov.

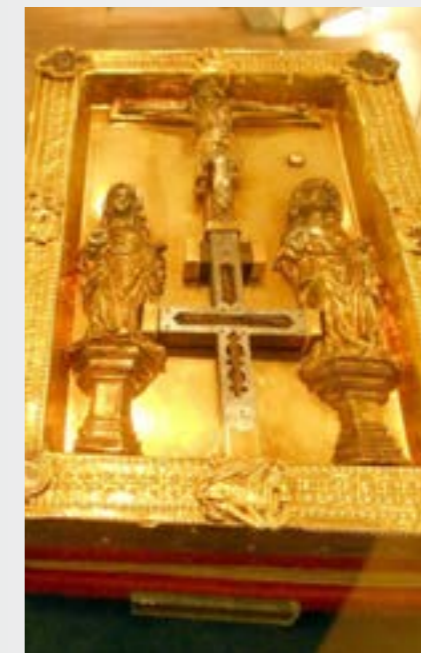
Vieme, že aj na Slovensku máme vzácne relikvie svätého Kríža?

Jedna sa nachádza v Bratislave v Katedrálnom gréckokatolíckom chráme Povýšenia vznešeného a životodarného Kríža na Ondrejskom cintoríne. Táto relikvia bola darovaná tomuto chrámu z Ríma v roku 2008 po jeho ustanovení za katedrálny chrám.

Druhá vzácna relikvia Spasiteľovho svätého Kríža sa nachádza v Košiciach, v Dóme svätej Alžbety.

Malá obec Kubáňovo v okrese Levica sa môže tiež popýšiť vzácnou relikviou časti sv. Kríža. Je uchovávaná vo farskom kostole sv. Ladislava.

Aj v našom blízkom okolí máme takúto

vzácnosť. V kežmarskej Bazilike sv. Kríža je kúsok zo svätého kríža osadený v krásnom relikvárii. Týmto relikviami

kňaz požehnáva veriaci ľud pri všetkých významnejších slávnostiach a pravidelne na „čiernu nedeľu“, keď je v tejto bazilike odpustová slávnosť.

Najvzácnejšia relikvia na Slovensku sa však nachádza v Nitre v najstaršej knihe s názvom Nitriansky evanjeliár. Je to latinsky ručne napísaná bohoslužobná kniha so skvostnou väzbou, z prvej polovice 14. storočia. Ale punc najväčšej cennosti dodáva Nitrianskemu evanjeliáru do jeho väzby vsadený relikvár z 9. storočia, zhotovený v tvare dvojkríža, ktorý údajne obsahuje neoceniteľne vzácne relikvie: úlomky dreva z kríža, na ktorom bol ukrižovaný náš Spasiteľ Ježiš Kristus a kúsok plachty, do ktorého bolo v hrobe zavinené Vykupiteľovo telo.

(emem)

PRAMEŇ ŽIVOTA

„Kto v tento deň pristúpi k prameňu života, dosiahne úplné odpustenie hriechov a trestov.“

(Z denníka sv. sestry Faustíny)

Ježiš sľubuje všetkým, ktorí budú sláviť sviatok Božieho milosrdenstva tak, ako si to praje, výnimočné milosti:

„Prajem si, aby sa sviatok milosrdenstva stal útočiskom a úkrytom pre všetky duše, zvlášť pre úbohých hriešnikov. V tento deň je otvorené vnútro môjho milosrdenstva, na duše, ktoré sa priblížia k prameňu môjho milosrdenstva, vylejem celé more milosti.“

Duša, ktorá sa vyspovedá a príjme sv. prijímanie, dosiahne úplné odpustenie vín a trestov.

V tento deň sú otvorené všetky Božie uzávery, cez ktoré plynú milosti.

Nech sa žiadna duša nebojí priblížiť ku

mne, aj keby jej hriechy boli červené ako purpur.“

Aby sme mohli prijať tieto prísľúbenia milosti, musí veriaci vkladať celú svoju dôveru v Božie milosrdenstvo, prijať sviatosť pokánia ako prípravu na Veľkú noc a na sviatok Božieho milosrdenstva prijať sväté prijímanie. Podľa Ježišových slov sa však tiež musí snažiť byť milosrdným:

„Dávam ti tri spôsoby, ktorými môžeš prejavovať milosrdenstvo svojim bližným:

skutkom, slovom a modlitbou.

V týchto troch stupňoch je obsiahnutá plnosť milosrdenstva, je nezvratným dôkazom lásky ku mne. Takto duša oslavuje a uctieva si moje milosrdenstvo. Áno, prvá nedeľa po Veľkej noci je sviatkom milosrdenstva, ale musí ju sprevádzať aj skutok ... lebo aj najsilnejšia viera bez skutkov je márna.“

Túžba po slávení tohto sviatku sestrou Faustínou je v jej denníku: „Ako túžobne očakávam sviatok Božieho milosrdenstva, ktorý Boh žiada uskutočniť cezo mňa. No keď je Božia vôľa, aby bol verejne slávený až po mojej smrti, tak sa z toho teším už teraz a s dovolením spovedníka ho už teraz slávim vo svojom vnútri.“ Sestra Faustína bola ochotná priniesť každú obeť, aby mohol byť v Cirkvi slávený tento sviatok. V Poľsku sa oficiálne slávi už od 15. februára 1995. V deň svätorečenia sr. Faustíny 30. apríla 2000 je napokon ustanovený pre celú Cirkev. Pápež Ján Pavol II. počas kázne oficiálne vyhlásil: „Druhá veľkonočná nedeľa sa bude odo dnes v celej Cirkvi nazývať Nedeľa milosrdenstva.“

Ježiš povedal sestre Faustíne aj o novéne k Božiemu milosrdenstvu. Deväť dní, počnúc Veľkým piatkom, sa mala sestra Faustína pripravovať na sviatok milosrdenstva. Pán Ježiš sľubuje: „V tejto novéne udelím duším všetky milosti.“

Ježiš prosí sr. Faustínu, aby počas deviatich dní „privádzala duše k prameňu jeho milosrdenstva, aby načerpali silu, útechu a milosti.“ Každý deň má k Ježišovmu Srdcu „priniest inú skupinu duší a ponoriť ich do mora jeho milosrdenstva.“

Zároveň sľubuje: „Všetky tieto duše privediem do domu môjho Otca. ... A nič neodmietnem duši, ktorú privedieš k prameňu môjho milosrdenstva.“

Sestra Faustína nevedela, ktoré duše má k Ježišovi postupne privádzať, tak ju Pán uistil, že jej to dá každý deň vedieť. Tak vznikla nová milosrdenstva. Čo najprv platilo iba pre sr. Faustínu, onedlho sa to zverejnilo v brožúrke a rozšíri sa po celom svete.

Monika Macuráková,
(použitie citáty z Denníka sr. Faustíny)

SKUTOČNÉ CELEBRITY

SVÄTÁ JANA (GIANNA) BERETTOVÁ-MOLLOVÁ 1922-1962

Lekárka a obetujúca sa matka. Patrónka matiek - pomocníčka matiek, a to najmä pri ohrozenom tehotenstve, ťažkom pôrode, manželských a rodinných problémoch. Mnohým ženám vyprosila silu povedať „áno“ počatému životu.

Sviatok 28. apríla.

mládeži a charitatívnej starostlivosti o starých a biednych. Po získaní titulu Doktor medicíny a chirurgie na univerzite v Padove v roku 1949 si otvorila ambulanciu v meste Mésero. V roku 1952 si obohatila svoje znalosti v odbore pediatria na Milánskej univerzite. V medicínskej praxi

Aj keď mala už tri deti, odmietla pri poslednom tehotenstve operáciu, ktorá by síce jej zachránila život, ale dieťa, ktoré čakala, by o život prišlo. Plne si vedomá situácie bola rozhodnutá pre záchranu svojho dieťaťa, ak bude treba, obetovať svoj život. To potvrdila znova pred pôrodom. Po narodení Emanuel nasledovali neutišiteľné bolesti z dôvodu infekcie a pôrodných komplikácií. A ona vo svojich 39 rokoch pre lásku zomrela.

Manžel ju charakterizoval takto: „Bola to jedinečná a normálna žena: krásna, inteligentná, dobrotivá ... Boh, pôvodca každej radosti a lásky, bol stredobodom jej bytia.“

Pápež Ján Pavol II. ju 24. apríla 1994 vyhlásil za blahoslavenú za prítomnosti jej detí, manžela a príbuzných a vyzdvihol ju ako hrdinský vzor matky nášho storočia.

Zázrak uzdravenia sa stal v Brazílii. Na príhovor blahoslavenej Gianny Beretty-Molla Pán zachránil život matky a jej dieťaťa. Za svätú bola vyhlásená 16. mája 2004 na námestí sv. Petra v Ríme pápežom Jánom Pavlom II.

Svätosť Jany nespočívala len v záverečnej heroickej obete, ale bol ňou preniknutý celý jej život, ktorého koniec nebol zlomom, ale prirodzeným vyvrcholením jej lásky. Manžel Peter o nej neskôr uviedol: „Milovala život, nemal som dojem, že by som žil vedľa svätice.“ Tým chceme povedať, že svätosť je normálny život, žitý v pravej láske.

Zuzana Bradáčová

Jana Beretová sa narodila 4.10.1922 v meste Magenta v Taliansku ako desiate dieťa z trinástich. Päť z nich zomrelo v mladom veku, tri deti sa zasvätili Pánovi (dvaja kňazi a jedna rehoľná sestra). Život považovala za nádherný Boží dar, naplno dôverovala Prozreteľnosti a bola presvedčená o potrebe a účinnosti modlitby. Do svojho zápisníka si poznamenala: „Ježiš, sľubujem ti, že prijmem všetko, čo sa mi v živote prihodí. Len mi daj vždy poznať tvoju svätú vôľu.“

Počas rokov štúdií na gymnáziu a univerzite sa naplno zaoberala činnosťami v katolíckej organizácii a v Spoločnosti sv. Vincenta de Paul, kde sa venovala

sa zvlášť zameriavala na matky, deti, starých a chudobných. Svoju profesionálnu dráhu považovala za misiu a tá jej nezabráňovala pokračovať v činnosti v katolíckej organizácii, pričom venovala ešte väčšiu pozornosť mladým dievčatám. Venovala sa aj svojim obľúbeným športom, lyžovaniu a alpinizmu. Nachádzala v nich príležitosť vyjadriť radosť zo života.

V roku 1955 sa vydala za Petera Molla. V novembri roku 1956 porodila prvé dieťa menom Pierluigi. V decembri o rok neskôr prišla na svet Mariolina a v júni 1959 Laura Mária. Jana s radosťou zvládala svoje povinnosti matky, manželky a lekárky.

PÚTNICKÉ MIESTO - HORA KRÍŽOV

O pútnickom mieste v litovskom mestečku Šiluva sme sa dozvedeli v Ratolesti č. 1/2014. Do Litvy poputujeme aj v tomto čísle. Chcem Vám predstaviť pre nás málo známe, ale v Pobaltských krajinách jedno z najznámejších pútnických miest, ktoré má názov Hora krížov, v litovčine Kryžiu kalnas. Nachádza sa neďaleko mesta Šiauliai.

Keby ste čakali, že uvidíte nejaký veľký kopec, budete možno sklamaní. Je to vlastne len pahorok, ktorý z diaľky ani nie je vidieť. Keď sa však človek k nemu priblíži, uvidí niečo výnimočné. Tento pahorok je posiaty tisíckami krížov od tých najmenších po najväčšie. Podľa oficiálnych odhadov je tam asi 55 tisíc väčších krížov nad 0,5 m, ale všetkých, aj tých najmenších je vraj až okolo milióna. Okrem krížov sú tam aj sochy Panny Márie, mnohých svätých v rôznych veľkostiach a nespočetne veľa ružencov.

Hora krížov je opradená mnohými legendami. Jedna hovorí, že za dávnych čias mal jeden sedliak jedinu dcéru, ktorá bola nevyliciteľne chorá. Zúfalý sedliak sľúbil, že ak sa dcéra vylieči, postaví na tomto mieste kríž, čo sa aj stalo. V čase proticárskych povstaní v rokoch 1831 a 1863 na tomto mieste pochovávali obeť povstaní a stavali prvé kríže, napriek tomu, že to cárska vláda nechcela dovoliť. Už v tom čase tam ľudia chodili stavať a nosiť kríže nielen z Litvy, ale aj z mnohých iných krajín. V čase sovietskej okupácie režim tiež zakazoval stavať kríže. Odpor voči sovietskom bol taký veľký, že ľudia tam stavali kríže napriek zákazom a hroziacemu väzeniu. Toto miesto sa tak stalo symbolom odporu voči vládnucemu režimu. V roku 1961 dala vláda zničiť toto miesto buldozermi, drevené kríže podpálili, kovové odviezli do šrotu, no do rána tam však ľudia postavili ďalšie kríže. V rokoch 1973 – 1975 zničila

vláda demonštratívne každý rok okolo 500 krížov, ale ľudia ich stavali naďalej. V čase púte boli vyhlásené epidémie, boli vydané zákazy vstupu do tejto oblasti, cesty boli zablokované armádou a KGB. V rokoch 1978-1979 sa objavili pokusy zaplaviť toto miesto kvôli vymyslenej výstavbe hrádze. Nepomohlo to.

V roku 1981 sa po atentáte na pápeža Jána Pavla II. na tomto mieste uskutočnili hromadné modlitby za jeho uzdravenie. Pápež bol veľmi dojatý a v roku 1993 Horu krížov navštívil. Na tomto mieste celebroid svätú omšu, na ktorej sa zúčastnilo vyše 100 tisíc pútnikov. Pápež venoval tomuto miestu drevenú sochu Krista, ktorá akoby pomyselne víta všetkých pútnikov. Dnes je Hora krížov nielen pútnickým miestom všetkých kresťanov, ale aj symbolom odporu Litovcov voči okupačnému sovietskemu režimu. Veriaci i turisti tam prichádzajú z celého sveta a prinášajú tam svoje kríže. Niektoré sú popísané prosbami i poďakovaniami v rôznych jazykoch. Najviac pútnikov prichádza na Horu krížov v čase veľkonočných sviatkov.

Ak nemáte so sebou kríž, nemusíte sa obávať. V blízkosti parkoviska je možné

kúpiť si krížiky rôznych veľkostí. Aj ja som mala možnosť takýto krížik zavesiť na toto miesto. Pahorok má úzke chodníčky vytvárajúce doslova labyrint, po ktorom ľudia v úžase a s bážňou kráčajú, mnohí sa modlia, plačú, ďakujú Bohu za vyslyšané prosby. Cítiť tu úctu a pokoru. Keby som mala možnosť, nazvala by som toto miesto

Cinkajúcou horou. Totiž, ak zaveje vetrík, malé kovové, drevené či plastové krížiky zavesené na väčších krížoch tancujú v povetrí a vydávajú neopakovateľný zvuk, akoby cinkali malé zvončeky. Pri tomto zvuku a pohľade na to obrovské množstvo krížov sa človek naozaj nemôže ubrániť slzám.

Za týmto pahorkom je postavený kláštor. Keď sa v kaplnke kláštora postavíte pred oltár, vidíte za oltárom akoby obraz Hory krížov. Je to však okno, cez ktoré je vidno tento pahorok s krížmi.

Hora krížov je naozaj neopakovateľné miesto. Je to miesto stretnutia s Pánom, tu človek cíti svoju malosť a veľkosť Boha. Ale aj Jeho lásku k nám.

Text a foto Monika Macuráková

MÁRIA UČÍ POKORE

Máj je mesiacom Panny Márie. Vieme, že pod krížom ju Pán Ježiš dal za matku nám všetkým.

Bl. Matka Terézia vrúcne milovala Pána Ježiša i jeho najsvätejšiu Matku. Nik nepochybuje o tom, že jej láska sa prejavovala najmä skutkami lásky práve tým najbiednejším.

O tom, ako je potrebné milovať Pannu Máriu, svedčia i myšlienky, ktoré nám zanechala:

1. Je veľmi, veľmi dôležité, aby sme milovali Božiu Matku. Ved' ona učila Ježiša chodiť, modliť sa, umývať sa a konať všetky veci, vďaka ktorým je náš ľudský život taký pekný. Musela tak konať. A podobne je to i dnes - vždy nám ochotne pomôže a naučí nás, ako sa môžeme stať všetkým iba pre Ježiša, ako milovať Ježiša, ako sa k Nemu priblížiť a uvidieť Ho, slúžiť Mu, keď sa mení na trpiaceho úbožiaka.

2. Mária bola skutočnou misionárkou, nebála sa stať služobnicou Pána. Hneď svoju peknú pokoru premenila na živé gesto lásky, keď sa ponáhľala s pomocou navštíviť Alžbetu. Vieme, ako sa táto pokora prejavila voči ešte nenarodenému dieťaťu Alžbety: zachvelo sa v lone matky - prvej ľudskej osoby, ktorá rozpoznala príchod Krista; a potom Božia Matka zaspievala radostne s vďakou a velebením „Magnificat“ (por. Lk 1, 41-56).

3. Veľkosť najsvätejšej Panny sa zjavila v jej pokore. Nie je teda ničím zvláštnym, že Ježiš, ktorý žil tak blízko nej, veľmi chcel, aby sme sa naučili od Neho a od Jeho Matky jedno jediné: aby sme boli tichí a pokorní srdcom.

4. Nik nás tak vynikajúco neučí pokore ako Mária. Ako služobnica Pána bola úplne „prázdna“ a Boh ju naplnil milosťou. „Milosti plná“ znamená plná Boha. Služobnica je pripravená slúžiť

niekomu, plniť želania tejto osoby s vierou a radosťou, patrí jej bezvýhradne. Je to základný prvok spirituality našej komunity. Úplne poddanie sa znamená: byť k dispozícii Bohu, dovoliť, aby si mnou poslušil podľa svojej vôle, byť Jeho služobníčkou a patriť Mu.

5. Ona nás naučí svojej pokore: hoci plná milosti, je len služobnicou Pána; hoci Matka Božia, predsa plniaca úlohu služobnice v Alžbetinom dome; hoci nepoškvrnená, predsa stretá Ježiša poníženého, nesúceho svoj kríž, pod ktorým stojí ako jedna z nás, ako keby bola hriešnicou čakajúcou na rozhranie. Berme si z nej príklad, lebo čím väčšie sú milosti, ktorými sme boli obdarovaní, o to s väčšou a nežnejšou láskou sa dotýkajme malomocných, umierajúcich, opustených, nechcených. Berme si z nej príklad, prijímajme kríž bez ohľadu na okolnosti, za akých na nás dolieha. Nech pokora Máriinho srdca naplní moje srdce. Nauč ma, tak ako si učila Ježiša, aby moje srdce bolo tiché a pokorné a aby som oslavovala nášho Otca.

6. Prosme najsvätejšiu Pannu, aby urobila naše srdcia „tichými a pokornými“ podľa vzoru jej srdca. Ved' skrze ňu a v nej sa utvorilo Ježišovo Srdce.

7. Koľko sa môžeme naučiť od najsvätejšej Panny! Mala v sebe toľko

pokory, pretože sa úplne darovala Bohu. Bola plná milosti. Dokázala využiť všetku všemohúcu silu, ktorou bola obdarená: Božiu milosť.

8. Všimnite si, ako nepoškvrnená Panna prejavuje poslušnosť anjelovi: „Nech sa mi stane podľa tvojho slova.“ (Lk 1, 38)

Čieho slova? Anjelovho slova - lebo prišiel v mene Boha. Bol k nej poslaný Bohom. Ona, Kráľovná neba, preukazuje poslušnosť anjelovi. Bola tiež poslušná sv. Jozefovi, ktorého vrúcne milovala a bola mu oddaná. Ona videla vo sv. Jozefovi Toho, ktorého pre ňu na zemi zastupoval.

9. Najsvätejšia Panna bola plná Boha, pretože žila výlučne pre Boha a seba pokladala iba za služobnicu Pána. Nech nám to slúži ako vzor pre naše správanie.

10. V evanjeliu čítame, že Boh tak miloval svet, že mu dal svojho Syna. Daroval ho obyčajnej, jednoduchej, mladej žene. Bola najčistejšou, najsvätejšou ľudskou bytosťou. Keď ho prijímala a vedela, kým je, povedala len: „Hľa služobnica Pána, nech sa mi stane podľa Tvojho slova!“ (Lk 1, 38) Aké to bolo slovo? „Staneš sa Matkou Ježiša“. Preto vždy opakujem, že nik na svete by nemohol byť lepším kňazom než najčistejšia Mária. A napriek tomu zostala iba služobnicou Pána. Ježiš ju nevysvätil.

pripravila Monika Macuráková

ZABUDNUTÝ PRÍBEH?

15. apríla uplynie 103 rokov od potopenia Titanicu. O tejto tragédii, o hrdinských činoch pasažierov počas potápania sa už veľa popísalo, ale existujú aj pravdivé príbehy ľudí z Titanicu, o ktorých sa tak často nerozpráva. Aj vo filmovom sládku s hercom Leonardom di Capriom sa naň akosi pozabudlo. Je to

v mestečku Chipping Organ v grófstve Essex. V roku 1912 tento štyridsaťdvaročný anglický kňaz Byles cestoval do New Yorku zosobášiť svojho brata Williama, ktorý bol obchodníkom a usadil sa v New Yorku. Na cestu vyrazil druhou triedou na Titanicu. Ani behom cesty na luxusnej lodi nezabúdal na to, že je kňaz a slúžil svojim

„Otec Byles sa modlil ruženec za večný odpočinok duší tých, ktorí išli zahynúť,“ povedala pre New York Telegram 22. apríla 1912. Jej výpoveď je na webovej stránke FatherByles.com.

Keď posledný záchranný čln odrazil od potápajúceho sa Titanicu, Mary Mocklarová, jedna zo zachránených,

príbeh troch katolíckych kňazov, ktorí do poslednej chvíle pripravovali topiacich sa pasažierov na blízke stretnutie s Bohom.

Prvým je Thomas Byles, katolícky kňaz, ktorý sa dvakrát vzdal miesta v záchrannom člne, aby mohol poskytovať duchovnú pomoc ďalším obetiam na „nepotopiteľnej“ lodi. Narodil sa 26. februára 1870 ako najstarší zo siedmych detí Alfreda Bylesa, pastora kongregacionalistov, a dostal meno Roussel Davids. Počas štúdia teológie na Oxforde v roku 1897 konvertoval ku katolíckej viere a pri krste prijal meno Thomas. Po ukončení štúdia pôsobil určitú dobu na univerzite a tiež ako súkromný učiteľ v rodinách vysokej šľachty. Neskôr odišiel študovať teológiu do Ríma, za kňaza bol vysvätený v roku 1902. V roku 1905 mu bola zverená farnosť sv. Heleny

spolucestujúcim, keď celebraval sväté omše pre cestujúcich druhej či tretej triedy. Bol o ne veľký záujem, pretože na lodi plávalo veľa katolíkov a cesta prebiehala počas veľkonočnej oktávy. Keď za súmraku v nedeľu 14. apríla 1912 Titanic narazil na ľadovec, modlil sa breviár.

Lod' sa začala potápať. Kňaz namiesto toho, aby sa sám snažil zachrániť, pomáhal ženám a deťom dostať sa do záchranných člnov. Potom tých, čo zostali na palube potápajúcej sa lode, spovedal, dával rozhršenie a viedol pasažierov pri modlitbe ruženca.

Agnes McCoy, jedna z tých, čo prežili, povedala, že ako loď klesala ku dnu, páter Byles „stál na palube s katolíckmi, protestantmi a židmi klačiacimi okolo neho.“

z diaľky počula už len zreteľný hlas predmodlievajúceho sa kňaza a hlasnú odpoveď pasažierov. „Modlitba začala slabnúť, potom som počula už len melódiu Blíž k tebe, Bože môj a zúfalý krik ľudí...“

Otec J. Cooreman SJ napísal vo svojej kondolencii zaslanej bratovi otca Thomasa - Williamovi toto: „Modlím sa za neho, ale aby som bol úprimný, omnoho viac ma to ťahá k tomu prosiť ho, aby on orodoval za mňa, aby sa mi skrz jeho príhovor dostalo sily plniť svoje povinnosti tak, ako to dokázal on.“

Telo otca Bylesa nikdy nenašli, ale v pamäti zachránených zostal navždy živý. Pápež Pius X. ho nazval mučeníkom Cirkvi.

Otec Thomas Byles však nebol jediným kňazom na palube, ktorý poskytoval duchovnú pomoc pasažierom. Hneď po

nástupe na Titanic stihol napísať a odoslať správu z prvých dojmov z cesty, kde okrem iného píše: „Medzi cestujúcimi v druhej triede som našiel ďalších dvoch kňazov, jedného benediktína z Bavorska a jedného diecézneho kňaza z Litvy.“ Benediktinom bol Joseph Peruschitz. Narodil sa v r. 1871, pochádzal od Freisingu. Za kňaza bol vysvätený v r. 1895 v opátstve Scheyern. Pôsobil ako profesor matematiky, hudby a telesnej výchovy v kláštore rehole. Ako skúseného pedagóga si ho bavorská benediktínska kongregácia vyvolila na pomoc pri vybudovaní gymnázia amerických benediktínov v štáte Minnesota v USA.

Až do nalodenia v prístave Southampton býval v Kláštore sv. Augustína pri Ramsgate v anglickom grófstve Kent. Dňa 10. apríla 1912 sa páter vyplavil vtedy najväčšou loďou tých čias z prístavu Southampton. Nemal oficiálne povinnosti na lodi, ale aj tak sa počas plavby pastoračne staral o pasažierov. Ešte 14. apríla slúžil s otcom Bylesom svätú omšu s nemeckou, anglickou a francúzskou kázňou. Večer sedeli cestujúci spoločne v jedálni druhej triedy a spievali cirkevné piesne.

Iba asi na hodinu sa páter uložil vo svojej kabíne, keď o 23.40 hodine vypukol na Titanicu poplach. Bok lode prerezal veľký ľadovec. Ženy a deti naložili do záchranných člnov, ale na palube zostalo viac ako 1600 zúfalých ľudí. Podľa výpovedí tých, čo prežili, ponúkli miesto v člne aj pátrovi Peruschitzovi, no kňaz odmietol. Chcel tým, čo zostali na palube, pomôcť pripraviť sa na stretnutie s Bohom.

Keď spustili na vodu posledný čln, zachránení ešte videli, že páter Peruschitz a otec Byles sa predmodlievali ruženec pred mnohými klačiacimi pasažiermi. Pasažieri striedavo odpovedali „hlasno a vrúcne“. Kňazi mnohých ľudí na lodi povzbudzovali a udelili im generálne rozhršenie. Mnohí plakali a kňazi pevne

zvierali svoje kríže v rukách. Správa o tých, čo prežili sa nachádza o. i. aj v newyorských novinách „America“, ktorú benediktíni tiež uchovávajú v archíve kláštora.

V liste Thomasa Bylesa je reč aj o kňazovi z Litvy. Bol ním 27 ročný Juozas Montvila, ktorý bol po vysvätení v marci roku 1908 kaplánom v meste Lipskas. Keď sa tam tajne ujal cárom prenasledovaných gréckokatolíkov, bol zatvorený do väzenia

nenašli.

Po vylovení utopených tiel bola náboženská príslušnosť viacerých mŕtvych identifikovaná podľa nájdenej ruženca. Takto bola identifikovaná aj pasažierka Katie O'Reilly, matka piatich synov. Alebo Gerios Yousseff z Libanonu, u ktorého našli okrem ruženca aj kríž a škapuliar. Aj mŕtvolu Íra Jamesa Farella stískala v dlani ružencové zrnká. Mŕtvolu

a zbavený duchovnej služby. Rozhodol sa emigrovať – pravdepodobne k sestre, žijúcej v litovskej štvrti Brooklynu. Na Titanic nastúpil v Southamptone a podľa svedectva Ellen Toomerovej aj on denne slúžil sväté omše so svojimi spolubratmi Bylesom a Peruschitzom. Podľa rôznych svedectiev aj tento mladý litovský kňaz odmietol miesto v jednom záchrannom člne, aby pokračoval vo vysluhovaní útechy pre svojich spolucestujúcich. Juozasa Montvilu v Litve dodnes pokladajú za národného hrdinu porovnávajú ho s Maximiliánom Kolbom.

Ani telá týchto dvoch kňazov, pátra Pierusitza a Juozasa Montvilu, sa nikdy

Farellovo krajana, dvadsaťjedenročného Patrica Cabavana nikdy nenašli, ale v spomienkach jeho sesternice Mary pretrvalo jeho posledné gesto: „vpustená do záchranného člna som sa pozrela hore a videla som môjho bratranca Pata, ako ma sleduje a dvíha svoj ruženec, aby ma požehnal.“

Táto katastrofa, ktorá stála život viac než 1500 ľudí, nám i dnes môže poskytnúť veľa ponaučení. Tých negatívnych, o nezodpovednosti, chamtivosti a zbabelosti, ale aj pozitívnych, o obrovskej odvahe, zmysle pre povinnosť a hrdinstvo, aké ukázali aj títo traja kňazi.

Prípravila Monika Macuráková

ZAMYSLIME SA

Svojho dedka som nepoznala, keďže som sa narodila až po jeho smrti. O to viac som rada počúvala, keď mi o ňom hovorievala moja mama. Dedko žil ešte začiatkom minulého storočia a z tohto obdobia je aj príbeh môjho dedka a jedného zemepána, ktorý vtedy žil v

Karolko, načo, veď som nikoho nezabil, nikoho som neokradol, načo by som sa ja spovedal! Prešli roky, zomrel môj dedko a zomrel aj „pán veľkomožný“. Dedko zaopatrený sviatosťami v náručí mojej mamy a „pán veľkomožný“ v obrovských bolestiach a v samote.

našej dedine. Dedko sa volal Karol. Ako často mama spomínala, dedko musel zemepána volať „pán veľkomožný“, ale „pán veľkomožný“ volal dedka Karolko. Dedko vedel, že „pán veľkomožný“ je evanjelik, preto nechodieval v dedine do kostola, keďže tam bol len katolícky kostol. Ale tiež vedel, že „pán veľkomožný“ nikdy nechodieval ani do neďalekej dediny, kde evanjelický kostol bol. Raz v období pred Veľkou nocou sa stretli na ulici. Dedko nabral odvalu a povedal mu: „Pán veľkomožný, mali by ste si dať vaše svedomie a život do poriadku, mali by ste zájsť za vašim kňazom a vyspovedať sa.“ Ale „pán veľkomožný“ mu odpovedal: „Ale

Tolko príbeh, ktorý mi niekoľkokrát rozprávala moja mama.

My ľudia by sme sa radi vyhovárali. Aj pri poslednom súde, keby sme mali tú možnosť. Tam by sme presviedčali Boha, že sme nikoho nezabili, nikoho neokradli, nikomu neublížovali a že sme v podstate dobrí ľudia a že si právom zaslúžime nebo.

A Boh by nám odpovedal asi takto: Tak ty by si chcel byť odmenený za to, že si nič zlé nerobil? A kde sú tvoje dobré skutky? Už sa nepamätáš, keď ťa tvoj sused prosil o materiál na stavbu (mimochodom, chcel ti ho zaplatiť), ktorý si ty už nepotreboval a dokonca ti zavádzal na dvore a on ho v tej chvíli veľmi potreboval, a ty si mu ho aj tak

nedal? Ja som ti vnukol myšlienku, aby si mu ten materiál dal, ale ty si ju zahnal tým, že keď tvoj sused má na stavbu takého „paláca“ (hnevalo ťa, že stavia väčší a krajší dom, než máš ty), tak nech si po materiál ide do mesta. A na babičku v obchode si už zabudol? Chýbalo jej niekoľko drobných na zaplatenie nákupu a ona sa zúfalo obzerala, či jej niekto nepomôže. Ty si stál neďaleko a pozeral si iným smerom, len aby si sa jej nemusel pozrieť do očí. Aj vtedy som ti klopal na svedomie, aby si jej pomohol, ale ono zostalo hluché. A čo vlastná rodina? Keď tvoj brat vážne ochorel a bol dlhú dobu v nemocnici a ty si ho neprišiel ani raz navštíviť? Keď ti svedomie hovorilo, že by si za ním mal ísť a potešiť ho, tak si ho zahlušil argumentom, že rodičia darovali rodičovský dom jemu a nie tebe. On ťa predsa podľa dohody vyplatil, ale ty si cítil stále krivdu a tá ti bránila zachovať sa ako človek.

A keď v tvojej farnosti kňaz vyzýval a prosil veriach o pomoc pri oprave kostola na deň, keď si mal voľno, ako si sa zachoval? Namiesto toho, aby si pomohol (a pritom si tejto práci veľmi dobre rozumel, veď bola z tvojho fachu), si si sadol k televízii a zabíjal si čas pozeraním hlúpostí! Mám pokračovať? Za čo chceš teda odmenu?

Odmením len toho, kto robil dobro. A tou odmenou je nebo. Keďže si nič dobré nerobil, odmenu si nezaslúžiš. Zaslúžiš si trest a tým je peklo.

Boh je nekonečne láskavý a milosrdný. Celý náš život nám prejavuje svoju lásku, zhovievavosť, je nekonečne trpezlivý a odpúšťajúci. Celý náš pozemský život!

Ale len do našej smrti. Potom nastúpi len jedno: jeho spravodlivosť.

Nuž, zamyslime sa. Máme ešte čas.

Monika Macuráková

ROZJÍMANIE

Je ráno a ja opäť, ako každé ráno, sadám k Jeho nohám, aby som s Ním hovorila srdcom a srdcom Ho i počúvala. K tomu všetkému si vždy beriem verného sprievodcu Božím slovom – časopis Slovo medzi nami, ktorý už pätnásť rokov patrí neodmysliteľne do môjho života – ako žijúci člen rodiny.

A keď už prejdem všetkými modlitbami a dennými čítaniami, dostávam sa k rozjímaniu v časopise. Dnes vychádza z Jána, kapitoly 1, verš 19: „Kto si ty?“

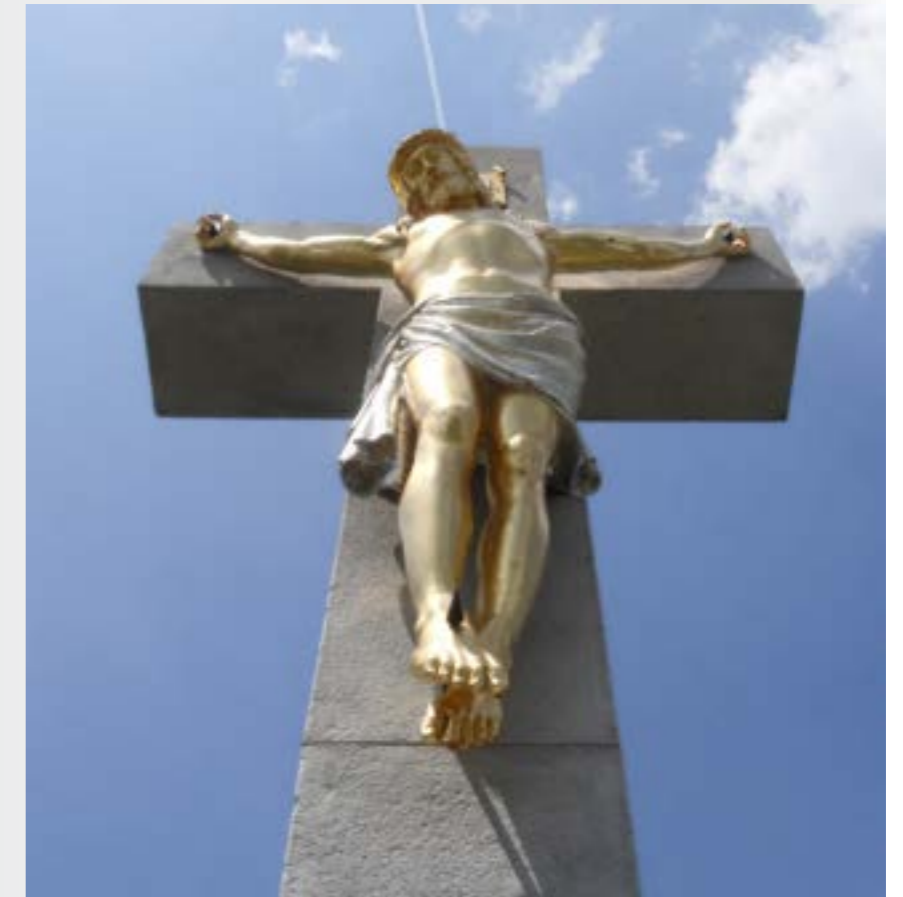
Čítam slovo za slovom, občas sa zastavím a uvažujem o myšlienke autora, až prichádzam k vetám: „Zamysli sa dnes nad tým, ako ty sám zmyšľáš o sebe. V tichosti si sadni spolu s Pánom a dovoľ mu, aby ti ukázal, čo si o tebe myslí On.“

Kto som ja?

Som človek, ktorý kráča životom len vďaka Tvojmu neprestajnému požehňavaniu, vďaka Tvojim darom – tie mi denne rozdávaš plnými priehrstami a vďaka prúdu nekonečných milostí, ktoré sa mi dostávajú od Teba.

Pane, som boháč, ktorý i napriek svojej nehodnosti všetko toto dostáva bez vlastných zásluh. Áno, som nehodná, lebo stále padám pod ťarchou vlastných hriechov a nedokonalostí, a tu počujem Tvoje slová: „Si moje dieťa, ktoré milujem neobmedzene a bezpodmienečne...mám tvoje meno vyryté v dlani, to ja som chcel, aby si prišla na tento svet.“

Ďakujem ti, môj Bože, za Tvoju lásku. Som si vedomá, že bez Teba neurobím ani jeden krok správne. Ty dobre vieš, ako kráčam životom. Často sa vrhám do Tvojho náručia. Bez Tvojej ruky, ktorú mi podávaš ráno čo ráno a ja ju beriem do svojich dlaní, už ani z postele nevstanem. Nie preto, že nevládzem, ale preto, lebo si

môj Otecko a môj život má farbu, chuť a vôňu iba vďaka Tebe. Pamätám sa na ten Deň, ktorý nazývam dňom s veľkým D. Keď si ma oslovil a ja som začula Tvoj hlas. Keď si mi otvoril dvere na Konkatedrále a ja som vstúpila do raja, kde si mal práve úradné hodiny (nikdy nemáš prestávku na odpočinok) a ponúkal si ľuďom Seba. Môj starý čierno-biely život, rozsypaný na milióny malých, boľavých čriepkov, mal vtedy chuť slaných slz a bol plný beznádeje, lebo človek, ktorého som dovtedy veľmi milovala, ma sklamal a odišiel i napriek tomu, že mal doma tri drobné deti a to najmenšie malo desať mesiacov. Vtedy si ma začal učiť novej abecede života, učil si ma kráčať nanovo so slovami: „Odpúšťam, rozumiem, milujem...“ Naučil si ma nepýtať sa prečo. Pochopila som, že až od toho môjho Dňa začal pravý život.

Naučil si ma rozdávať všetko to, čo mám od Teba...všetky dary dávať tým, čo to potrebujú. Učíš ma neprestajne ľudskosti, láske, tvoríš každý môj deň nanovo. Vidíš, Pane, ako som skĺzla z otázky Kto som ja? na rozjímanie o tom, kto si pre mňa Ty? Ale tak to má byť. Lebo ja bez Teba nie som nikým. Len s Tebou som Tvoje milované dieťa, ktoré nikdy neopustiš, i keby naň všetci zabudli. Kvôli mne si sa obetoval, prišiel si na svet, kvôli mne si trpel i zomrel na kríži, pre mňa si vstal z mŕtvych a otvoril bránu neba. Kto teda som? Aj keby nebolo na svete nikoho, kto by ma miloval, Ty ma budeš milovať naveky. Som Tvoj poklad, Tvoja stratená ovečka, ktorú si vyšiel hľadať a našiel si ju. Som dieťa stvorené a milované Bohom a bude to tak navždy.

Adriana Kruppová

ÚPRIMNÁ DETSKÁ MODLITBA MÔŽE ZACHRÁNIŤ RODINU

Po skončení strednej školy som si našla prácu v kancelárii ako úradníčka. Onedlho som sa zoznámila s chlapcom, ktorý sa mi veľmi páčil a asi po roku našej známosti sme sa vzali. Mala som necelých 21 rokov. Najprv sme bývali u svokrovcov, ale potom sme dostali byt a zdalo sa, že sme najšťastnejšia rodina na svete. Postupne sa nám narodili tri deti. Manžel pracoval v jednom podniku, kde zarábala v tom čase celkom slušne.

Asi po dvanástich rokoch nášho manželstva som zistila, že môj manžel ma podvádza. Najprv to bol papierik vo vrecku nohavíc s odkazom, kde bude nasledujúca schôdzka. Potom som si všimla, že svojmu zovňajšku sa venuje viac ako predtým. Keď už začal prichádzať častejšie domov neskôr a prichytila som ho, že si dôvody neskorého príchodu domov vymýšľa, rovno som sa ho na to opýtala. Keďže tušil, že niečo viem, priznal sa. Rýchlo však povedal, že ak nebudem naliehať, že rozvádzať sa nechce kvôli deťom, ale ani svojej priateľky sa nechce vzdať. Vtedy sa mi zdalo, že sa celý môj svet zrútil. Aj keď navonok sme vyzerali ako normálna rodina, ja som prežívala peklo. Deti mali v tom čase 11,

9 a 6 rokov. Nechcela som im to povedať a tak som musela hrať šťastnú manželku aj matku, hoci moje srdce veľmi krvácalo. Sme veriaci katolíci a v tom období sme chodievali v nedele a sviatky na svätú omšu a deti na náboženstvo. Spoločne sme sa modlievali len výnimočne, a to najmä vtedy, keď sa deti učili základné modlitby. Neskôr už len zriedkavo.

Čoskoro potom, čo som zistila manželovu neveru, bolo vidieť následky. Bola som nervóznejšia, začala som chudnúť, potom zas priberať a čoskoro som zistila, že mi začali viac vypadávať vlasy. V práci som sa nemohla sústrediť, aj tam si všimla, že sa niečo deje.

Nakoniec som sa zdôverila nášmu kňazovi. Kňaz mi radil, aby som všetko vložila do božích rúk a modlila sa. Sľúbil, že sa bude modliť aj on za vyriešenie našej situácie.

Hlavou mi občas prebehla myšlienka na rozvod, ale keď som si predstavila, že možno budem musieť bojovať o deti a že im to v tom veku veľmi ublíži, upustila som od toho. Môj život bol úplne v troskách. Manžel síce chodieval domov, ale často sa

vyhovárал na rôzne aktivity. Boli dni, keď neprišiel domov vôbec a deťom vymyslel nejaký dôvod. Obaja sme sa snažili, aby deti nepocítili, že niečo nie je v poriadku. Ja som sa však cítila nesmierne potupená. V tom čase som deťom viac začala rozprávať o Bohu a začali sme sa spolu modliť.

Večer, keď už spali, som sa modlila a prosila Boha o pomoc. Bála som sa, že sa zbláznim. Divadlo, ktoré som hrala, ma veľmi vyčerpávalo, ani vlastným rodičom som nepovedala o našej situácii, pretože viem, že by sa trápili aj oni. V práci niečo tušili, ale ani tam som to nepovedala nikomu.

Keď sme sa spolu s deťmi po večeroch modlili, tak som pridávala modlitby aj za manžela a ich otca. Boli to modlitby typu: „Teraz sa pomodlíme ešte jeden otčenáš za nášho ocka, ktorý má veľa práce a musí zarábať peniaze.“ Ani neviem prečo, ale uverila som, že detská nevinná modlitba ide rovno do neba. Takto sme žili skoro celý rok. Svoje dlhé vlnité vlasy som musela ostrihať, lebo mi z nich zostala len polovica. Vedela som, že je to zo stresu a napätia, ktoré som prežívala.

V jeden večer, keď mi manžel povedal, že v ten deň opäť nepríde domov, som sa opäť modlila s deťmi. Opäť sme pridali modlitby aj za ocka, „ktorý musí chodiť do práce a zarábať peniažky“. Potom som dala deťom krížiky na čelo a odišla z detskej izby. Na chodbe stál môj muž, ktorý musel všetko počuť. Vyzeral veľmi prekvapene a zarazene. Potom čosi povedal, že si niečo zabudol a odišiel. Aj keď som si to hneď neuvedomila, postupne pribúdalo dní, keď bol doma oveľa častejšie. Raz, keď som sa modlila s deťmi v ich izbe, otvorili sa dvere a vošiel manžel a opýtal sa, či sa môže aj on

s nami pomodliť. Spolu sme sa pomodlili a ani si neviete predstaviť, čo som cítila. Ale tiež som nevedela, či to nie je len súčasť jeho hry hrať sa na dobrého otca.

V najbližšiu sobotu odišiel, ako to často robieval, ale čoskoro sa vrátil s veľkou kyticou. Deti boli vonku so svojimi kamarátmi. Manžel si kľakol uprostred izby a poprosil ma o odpustenie za všetko, čo mi spôsobil. Nevedela som, čo mám robiť. Začala som plakať, boli to slzy radosti, ale aj obáv. Potom mi povedal, že si uvedomil, že ma má veľmi rád a že si takú manželku

ani nezaslúži. Neskôr mi povedal, že keď nás počul modliť sa s deťmi aj zaňho, uvedomil si, akú hroznú chybu urobil, že si začal s nejakou inou ženou. A ja? Odpustila som mu. Odvtedy prešlo vyše tridsať rokov a naše manželstvo je veľmi pekné. Deťom sme o našej kríze nikdy nepovedali. Možno ani nevedia, ako pomohla ich detská úprimná modlitba. Modlitba plynúca z detských úprimných srdiec ide rovno do neba. Verte tomu.

Monika Macuráková
(podľa skutočného príbehu pani M.)

POMOC V PRAVEJ CHVÍLI

„Odporúčala som sa vrúčne sv. Jozefovi. Nepamätám sa, že by som ho bola dosiaľ prosila o niečo, čo by nebol splnil. Iným svätým dal Pán milosť prispievať na pomoc v jednej potrebe, viem však zo skúsenosti, že tomuto svätcovi dal milosť pomáhať vo všetkých potrebách.“

Sv. Terézia z Avily

Albert Drexel (1889 – 1977) pochádzal z Hohenems z Rakúska. Nezvyčajné bolo, že všetci piati synovia rodiny Drexelovcov sa stali kňazmi. Albert sa stal slávnym jazykovedcom a etnografom. Trojnásobný doktor, ktorý ako profesor afrických rečí prednášal na pápežskej misijnej škole v Ríme, podal dôkaz o tom, že v každej reči možno nájsť stopy slov jedného prvotného jazyka, čo jednoznačne poukazuje na spoločný pôvod všetkých jazykov. Vytvoril tiež atlas všetkých jazykov, v ktorom je podľa oblasti výskytu zaznačených 500 jazykov. Za tento výkon obdržal od pápeža Pia XI. vysoké ocenenie. No Albert Drexel nebol iba veľkým učencom, ale aj mystikom. A tak popri mnohých vedeckých dielach a medzinárodných publikáciách písal aj knihy s náboženskou tematikou.

Počas niekoľkých rokov intenzívnej bádateľskej činnosti v Innsbrucku sa Albert Drexel snažil postaviť domov pre starých ľudí. Prítom si raz musel vziať bankový úver vo výške 15 000 šilingov. Keď sa potom v meste intrigami stratila jeho dobrá povest', trvala banka na tom, aby okamžite splatil pôžičku. Ak by v určenom termíne požadovanú sumu nesplatil, hrozil mu predaj domu.

No odkiaľ vziať peniaze? Vo svojej veľkej núdzi hľadal kňaz spontánne útočisko u sv. Jozefa, ktorého si už roky vrúčne ctí. V deň určený na splatenie úveru slávil Albert Drexel sv. omšu ku cti sv. Jozefa a vo veľkej tiesni mu zveril svoje finančné starosti a svoje vnútorné bremeno. Napokon išiel do mesta, aby s pomocou advokáta vymohol aspoň odročenie termínu splátky. Keď zabočil do ulice, v ktorej sa nachádzala advokátska kancelária, stál tam na rohu ulice muž s dôstojným výzorom, s bielou bradou, v čiernej peleríne. Prof. Drexel chcel prejsť popri ňom, no vtedy vytiahol tento starší pán z vrecka rýchlo obálku a povedal: „Albert, vezmi si toto!“ Prof. Drexel siahol automaticky po obálke

a prekvapení si ju začal obzerať. Keď vzhliadol a chcel sa práve opýtať: „A vy ma poznáte?“, muž bez stopy zmizol. Keď obálku otvoril, našiel v nej 15 000 šilingov. Namiesto k právnikovi mohol ísť teraz už bezstarostný kňaz do banky a tam hneď splatiť požadovanú sumu.

Tento zážitok rozprával prof. Drexel niekoľkokrát a bol presvedčený: Sv. Jozef mu v tiesni ukázal, že je jeho verným priateľom.

pripravila Monika Macuráková z knihy A.M. Weigl,
Sv. Jozef, otec a pomocník, kresba Peter Šimko

RADOSTNÍČEK

Deti, predstavím Vám nového kamaráta, žije v najúsmevnejšej a najšťastnejšej krajine a volá sa Radosníček. Pýtate sa, prečo sa tak volá? Lebo je to najradostnejší škriatok na svete. Má zvláštnu vlastnosť: dáva svoju radosť aj iným. Kam prišiel, každý sa stal šťastným! A všetci šťastní dávali šťastie ďalším a tí ďalším, lebo radosť je nákazlivejšia ako chrípka! Naozaj!

Radosníček teda lietal svetom a všade rozdával radosť. Potešil dievčatko, ktoré stratilo z vlások mašličku. Chlapcovi, čo sa chcel pobiť pre zlomené lietadlo, pošepol do uška smiechotinu. Opustenej mamičke nasypal do vrečka hrst' radosti a hneď k dverám pribehol ocko i s detúrencami!

Jedného dňa však Radosníček ochorel. Lekár mu predpísal posteľ, tabletky a kvapky: „Nijaké lietanie svetom! Ak chceš znovu robiť radosť, musíš vyzdraviť.“ Bum-bác, s tým lekárom zavrel svoj lekársky kufrík a odišiel. A Radosníček kašľal, smrkal, potil sa pod perinou. Lenže vo svete sa začali diať čudné veci. Nikto sa netešil, neusmieval. Radosť zo sveta úplne zmizla. Dievčatku s plavými vrkôčikmi – Barborke, sa však toto všetko prestalo páčiť: „Pôjdem

hľadať Radosníčka.“ Ako povedala, tak spravila. No a viete, že kto hľadá, nájde. Tak i Barborka našla Radosníčkovu chalúčku, v nej chorého škriatka. Dobré srdiečko jej hneď pošeplo, čo robiť. Začala Radosníčka liečiť čajikom, dobrým slovom i pohladením, až sa o chvíľu mohol aspoň posadiť. Ale von ešte nesmel a ľudia boli čoraz viac zamračenejší.

„Čo urobíme, Radosníček?“ pýtala sa Barborka kamaráta.

„Asi nám nezostáva nič iné, len aby sa ľudia naučili sami rozdávať radosť,“ zašepkal Radosníček a potom sa rozkašľal. Barborka mu podala kvapky. Keď kašľal prestal, Radosníček pokračoval: „Pozri, Barborka, prezradím ti, ako sa robí radosť. Môžeš ju skúsiť rozdávať namiesto mňa. Radosť sa robí tak, že povieš niekomu niečo pekné, vtipné. Niečo mu dáš, čo sa mu páči. Pomôžeš mu. Prídeš k nemu, keď mu je smutno a cíti sa byť opustený.“ Radosníček povzbudivo zažmurkal na Barborku a ona vykročila dávať radosť. Ani neverila, koľko ľudí ju hneď potrebovalo: stará pani, ktorá vliekla tašky s nákupom. Nahnevany pán, čo hľadal Zvončekovou

ulicu. Chlapček s rozviazanou šnúrkou na topánke... Bola už tma, keď sa Barborka vrátila do domčeka trpaslíka Radosníčka. Premáhala ju únava, ale okolo srdiečka mala krásny, hrejivý pocit.

„Nikdy som si nemyslela, že robiť radosť je také ťažké,“ priznala sa Barborka. Radosníček sa usmial: „Aké by to bolo úžasné, keby každý, koho si potešila, dával radosť zasa ďalej! Koľko ľudí by bolo šťastných!“

Pomôžete Barborke rozdávať radosť?

Skúste to počas pôstu a na „stretku“ po detskej sv. omši sa o tom porozprávame. Svoje zážitky môžete aj nakresliť.

Teší sa na vás Radosníček.

Sr. Mária Magdaléna

• Farebné vajíčko

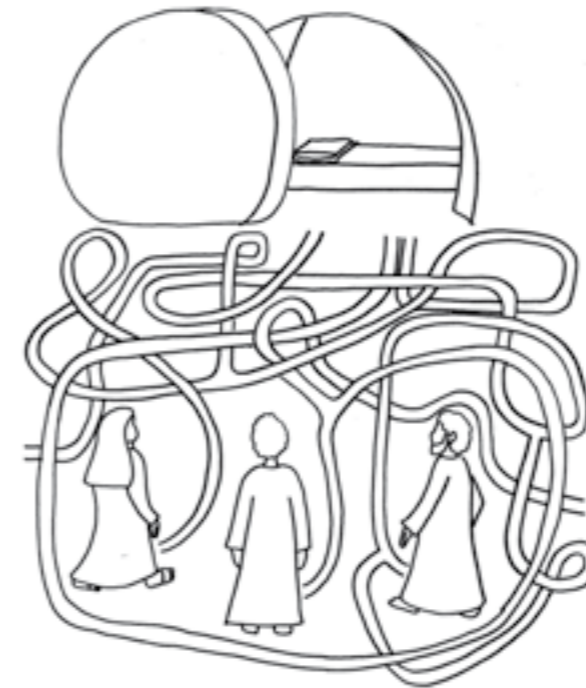
Vajíčko červené, vajíčko zelené,
dnes každé vajíčko je pekne sfarbené.
Kdeže tie vajíčka odtiene vzali,
veď farbu hneď len spočiatku mali.

Možno dnes sliepočky farbičky zjedli,
možno kurz výtvarný v kuríne viedli.
Možnože slniečko má takú moc,
vajíčka farbí vždy na Veľkú noc.

• Velkonočné vajíčko

Gúľa sa k Vám tichučko
velkonočné vajíčko.
Prichádza len na čas krátky
zaželať Vám krásne sviatky.

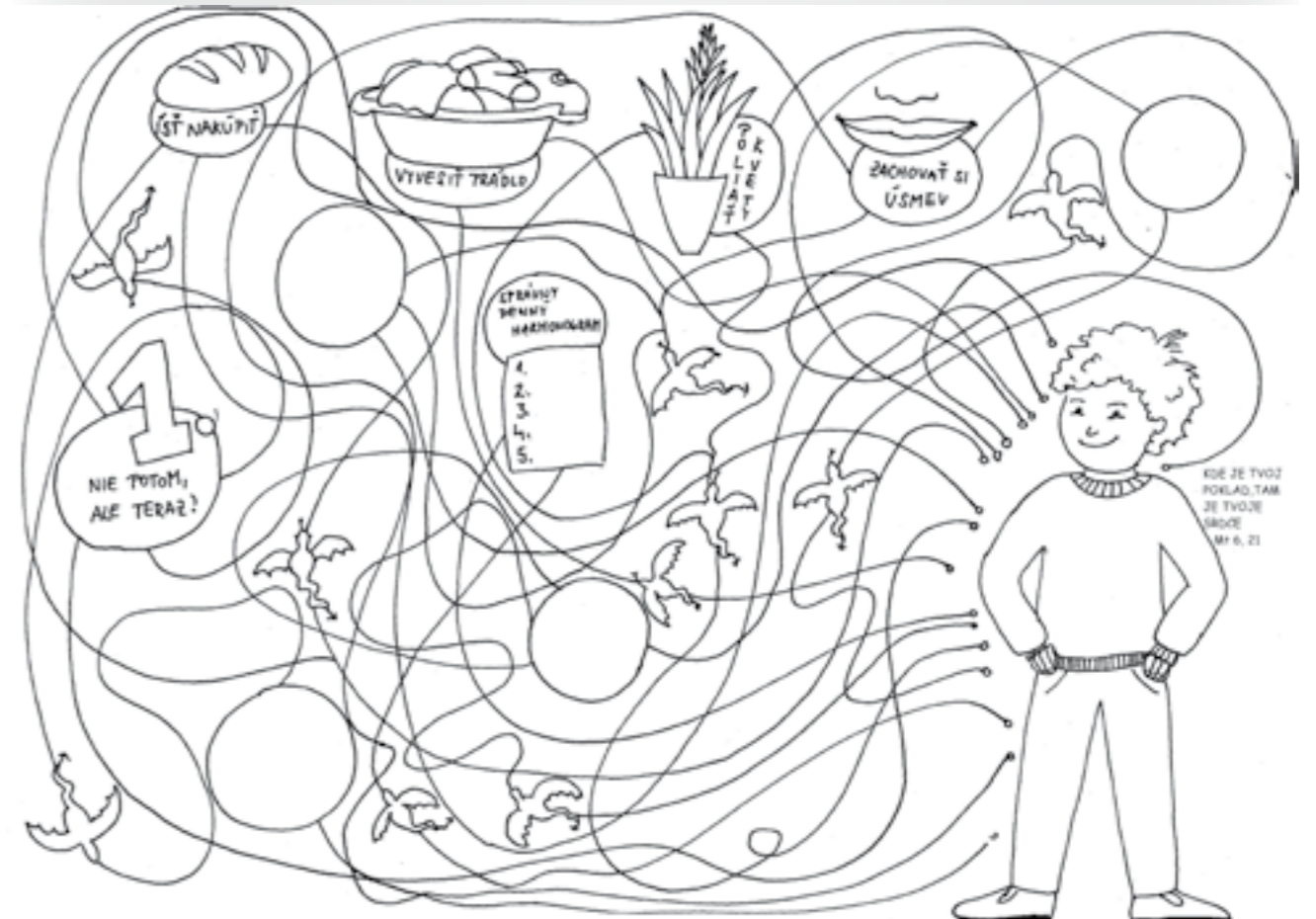
Prijmite pozdrav milý,
na sviatky Veľkej noci,
Pán daj vám zdravia, sily,
buď vám vždy na pomoci.

V evanjeliu čítame o tom, ako sa Mária Magdaléna, Peter a Ján vydali k hrobu. Pomôž im nájsť správnu cestu, aby sa o Ježišom vzkriesení dozvedeli čo najskôr.

Uhádnite, aká udalosť je zobrazená na obrázku.

Milé deti, v tomto pôstnom období môžete urobiť radosť svojimi dobrými skutkami rodičom, súrodencom a najmä Pánu Ježišovi. Na obrázku máte v balónikoch návod, čím ich môžete potešiť. Do prázdnych balónikov môžete dopísať ešte ďalšie dobré skutky. Ako sa Vám v tom darí sa spoločne porozprávame na sv. omši pre deti 27. marca 2015.

PLÁNOVANÉ PODUJATIA

7. 3. Fatimská sobota

Mariánska duchovná obnova – Mária, kráľovná rodiny –
kostol *Nový Smokovec*

23. 3 – 25. 3.

Duchovná obnova pred Veľkou nocou

kostol *Nový Smokovec*

28. 3. Sobota

Vysluhovanie sviatosti pokánia

s účasťou kňazov z okolia – *kostoly farnosti*

29. 3. Nedeľa

Darovanie krvi

8.30–12.00 fara *Nový Smokovec*

1. 4. Streda

Sv. omša s vysuhovaním sviatosti

pomazania nemocných

starým a chorým

15.30 *Vyšné Hágy*

17.05 *Nový Smokovec*

18.00 *Tatranská Lomnica*

2. 4. Zelený štvrtok

Sv. omša

17.00 *Štrbské Pleso*

17.05 *Nový Smokovec*

18.00 *Tatranská Lomnica*

3. 4. Veľký piatok

10.15 *Krížová cesta na Peknú vyhlíadku*

Obrady

17.05 *Nový Smokovec*

17.00 *Tatranská Lomnica*

Poklona pri Božom hrobe

Po skončení obradov do 19.00 hod.

4. 4. Biela sobota

Ranné chvály

8.00 *Nový Smokovec; Tatranská Lomnica*

Poklona pri Božom hrobe

Od 10.00 *Nový Smokovec; Tatranská Lomnica*

Vigília Veľkonočnej nedele

19.30 *Nový Smokovec; Tatranská Lomnica*

5. 4. Veľkonočná nedeľa

Sv. omše ako v nedeľu

6. 4. Veľkonočný pondelok

14.00 *Beh pre Ježiša*

12. 4. Nedeľa Božieho milosrdenstva

17.00 Sv. omša,

spomienková slávnosť na Jána Pavla II. *Starý Smokovec*

17. 5. Prvé sväté prijímanie

September - Farská púť do Ríma

ŠTATISTIKA

Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí

Sebastián Šavel (*Vyšné Hágy*)

Adela Gregorová (*Tatranská Lomnica*)

Eric Záhradník (*Klíčov*)

Matúš Paprčka (*Lubotice*)

Tamara Krempaská (*Kežmarok*)

Matúš Andráš (*Svit*)

Timea Tatarková (*Poprad*)

Z našich radov odišli k Pánovi

Matúš Hlinka (*Tatranská Polianka*)

Františka Fritzová (*Nový Smokovec*)

Vladimír Fritz (*Nový Smokovec*)

Karol Hönsch (*Horný Smokovec*)

Irena Pappová (*Dolný Smokovec*)

Anna Varhoľová (*Starý Smokovec*)

Zuzana Turčanová (*Poprad*)

Mária Majerčáková (*Huncovce*)

Božena Bicáková (*Štrba*)

Jozef Kromka (*DSS-Nižná Polianka*)

Peter Zimmermann (*Tatranská Lomnica*)

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry. Šéfredaktorka: Monika Macuráková. Redakčná rada: Mgr. Róbert Tokár, PaedDr. František Bebko Phd., Mgr. Jozef Dobrovič, Peter Dziak, Viera Novobilská, Zuzana Bradáčová. Jazyková úprava: Mgr. Matúš Macurák. Cenzor: Mgr. Róbert Tokár. Tlač: Tlačiareň Kubík Námestovo. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup; BÚ 30. 3. 2004, č. 4/2004. S povolením OU, odbor všeobecnej vnútornej správy v Poprade, reg. č.: 1/203. Adresa redakcie: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry; Nový Smokovec 113; 062 01 Starý Smokovec. e-mail: ratolesttaty@gmail.com. www.rkctatry.sk Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov.

Náklad: 400 ks. Nepredajné. Fotografie internet a archív.